

“Dòcils a l’Esperit Sant”

Nostre Senyor Jesús ho vol: cal seguir-lo de prop. No hi ha cap altre camí. Aquesta és l'obra de l'Esperit Sant en cada ànima -en la teva-, i has de ser dòcil, per no posar obstacles al teu Déu. (Forja, 860)

5 de juny

Per concretar, ni que sigui d'una manera molt general, un estil de vida que ens impulsí a tractar l'Esperit Sant -i, amb Ell, el Pare i el Fill- i a tenir familiaritat amb el Paraclet,

podem fixar-nos en tres realitats fonamentals: docilitat -ho torno a dir-, vida d'oració, unió amb la Creu.

Docilitat, primer de tot, perquè l'Esperit Sant és qui amb les seves inspiracions, va donant un to sobrenatural als nostres pensaments, desigs i obres. És qui ens empeny a adherir-nos a la doctrina de Crist i a assimilar-la amb profunditat, qui ens dóna llum per prendre consciència de la nostra vocació personal i força per a dur a terme tot allò que Déu espera. Si som dòcils a l'Esperit Sant, la imatge de Crist s'anirà formant en nosaltres cada vegada més i ens anirem acostant cada dia més a Déu Pare. *Tots els qui són portats per l'Esperit de Déu, aquests són fills de Déu.*

Si ens deixem guiar per aquest principi de vida present en nosaltres, que és l'Esperit Sant, la nostra vitalitat espiritual anirà creixent i

ens abandonarem en les mans del nostre Pare Déu, amb la mateixa espontaneïtat i confiança amb què un nen es llança al seu pare. *Si no us feu com els infants, no entrareu al Regne del Cel*, ha dit el Senyor. Vell camí interior de la infància, sempre actual, que no és ablanir-se, ni manca de saó humana: és maduresa sobrenatural, que ens fa aprofundir en les meravelles de l'amor diví, reconèixer la nostra petitesa i identificar plenament la nostra voluntat amb la de Déu. (És Crist que passa, 135)
